

ΝΙΚΟΛΑΣ ΣΜΥΡΝΑΚΗΣ

Η Αλήθεια

*Ένα συναρπαστικό ταξίδι
στις 8 Ανθρώπινες Ανάγκες*

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

Η α-λήθεια είναι άφθαρτη και προϋπάρχει. Αποτελεί το αντίθετο της λήθης. Γι' αυτό όποιος ζει βολεμένος στο ψέμα έχει πέσει σε λήθαργο, ενώ αυτός που ζει σε εγρήγορση προς αναζήτηση της αλήθειας είναι ο έξ-υπνος. Ο εκτός ύπνου!

Αγνώστου

Η αξία ενός ανθρώπου μετριέται με το πόση αλήθεια
μπορεί να σηκώσει.

Φρίντριχ Νίτσε

Περιεχόμενα

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ	13
Το αδιανόητο	15
Μια αναπάντεχη πρόσκληση	17
Σημειώσεις του Μαρτίνου μετά την έκθεση.....	33
Σημείωμα στον αναγνώστη	35
Ο προορισμός	36
ΠΡΩΤΗ ΑΝΑΓΚΗ	
Η Ασφάλεια	43
Σημειώσεις για την Ασφάλεια	54
Μέχρι πού θα έφτανες;	57
ΔΕΥΤΕΡΗ ΑΝΑΓΚΗ	
Η Αναγνώριση	61
Σημειώσεις για την Αναγνώριση	83
Ο γυμνός άντρας με την ποδιά	87
ΤΡΙΤΗ ΑΝΑΓΚΗ	
Η Επιβίωση (η μοναδική που λειτουργεί και ως ένστικτο)	93
Σημειώσεις για την Επιβίωση	114
Το πιθηκάκι – Η αρνητική πλευρά της Επιβίωσης	121
Σημειώσεις για το πιθηκάκι	128
Ήχι, ρε γαμώτο	130
ΤΕΤΑΡΤΗ ΑΝΑΓΚΗ	
Η Διαφορετικότητα-Έκκληξη	137
Σημειώσεις για τη Διαφορετικότητα-Έκκληξη	156
ΠΕΜΠΤΗ ΑΝΑΓΚΗ	
Η Καλή Υγεία	163
Οι γίγαντες	183
Σημειώσεις για την Καλή Υγεία	187
Άνθρωποι στο Νησί	190
ΕΚΤΗ ΑΝΑΓΚΗ	
Η Πρόοδος	197
Σημειώσεις για την Πρόοδο	233
Τώρα πίνουμε	241

Μην τολμήσεις	244
ΕΒΔΟΜΗ ΑΝΑΓΚΗ	
Η Αγάπη	253
Σημειώσεις για την Αγάπη	279
Η πηγή	284
Η παρακαταθήκη του Οδυσσέα	287
ΟΓΔΟΗ ΑΝΑΓΚΗ	
Η Πληρότητα	289
Σημειώσεις για την Πληρότητα	304
Σημείωμα στον αναγνώστη	309
Οι 8 Ανθρώπινες Ανάγκες	311
 ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ	 313
Η Μεγάλη Αφύπνιση	315
Η Παγκόσμια Διάσκεψη Ενότητας	327
Σημειώσεις του Μαρτίνου για την ομιλία	371
Οι «άρχοντες»	377
Για φαντάσου!	381
Το ανήκουστο	391
Τελικό σημείωμα στον αναγνώστη	403
 Παράρτημα	 405
Τελικά, πού βρίσκεται το Νηΐ του Ανθρώπου;	407
Γιατί οι 8 Ανθρώπινες Ανάγκες έχουν εφαρμογή σε κάθε πτυχή της ζωής μας	415
Το Ταξίδι του Οδυσσέα	417
Οι μελετητές των 8 Ανθρώπινων Αναγκών – Τα συμβολικά τους ονόματα	421
Επιπρόσθετες πηγές	425
Ευχαριστίες	427

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Η απάντηση σε κάθε ερώτηση
είναι η Αλήθεια.

Το αδιανόητο

«Αδιανόητο...» μονολογούσε ακατάπαυστα ο Μαρτίνος. «Το μέρος που μου έλεγε ο Μπερνάρ είναι μια παραλιακή περιοχή στο νησί καταγωγής μου. Κι εγώ που νόμιζα ότι θα ταξίδευα σε κάποιο εξωτικό νησί στην Καραϊβική. Μα στην Ελλάδα; Δύο ώρες μονάχα από το πατρικό μου; Θα τρελαθώ!»

Οι οδηγίες του ζωγράφου ήταν απλές. Ο Μαρτίνος είχε λάβει μια τοποθεσία από το google maps στο κινητό του, που συνοδευόταν από μια λακωνική φράση: *«θα σε περιμένουν»*. Δεν θα επέστρεφε στην Αθήνα. Ειδοποίησε τους συνεργάτες του ότι έπρεπε να διευθετήσει θέματα σχετιζόμενα με το ερευνητικό του έργο, χωρίς να τους δώσει άλλες λεπτομέρειες. Και ότι δεν έπρεπε να τον ενοχλήσουν. Από αυτό το ταξίδι εξαρτιούνταν τόσο πολλά για τη ζωή όχι μόνο του Μαρτίνου, αλλά δισεκατομμυρίων ανθρώπων στον πλανήτη...

Μια αναπάντεχη πρόσκληση

Λίγες ώρες νωρίτερα...

Όταν ο μεγαλύτερος σύγχρονος ζωγράφος, ο Πασκάλ Μπερνάρ, σε καλεί στα εγκαίνια της έκθεσής του στο Παρίσι, δεν μπορείς να μην ανταποκριθείς. Πολιτιστικό γεγονός της δεκαετίας το χαρακτηρίζαν τα διεθνή μέσα ενημέρωσης.

Ο Μαρτίνος ένιωσε πηγαία έκπληξη όταν έλαβε την πρόσκληση, και μαζί τα αεροπορικά εισιτήρια. *Μα γιατί να το κάνει; αναρωτήθηκε. Κι από πού κι ως πού σ' εμένα; Αφού δεν γνωριζόμαστε.*

Η χαρά του, όμως, ήταν τεράστια για να μετριάσει από αυτούς τους προβληματισμούς. Θα είχε την ευκαιρία να ρωτήσει τον πιο σπουδαίο εικαστικό του 21ου αιώνα ποιο ήταν το μυστικό της ασύλληπτης επιδραστικότητάς του. Εδώ και πολύ καιρό τον απασχολούσε το ερώτημα πώς θα μπορούσε να φτάσει στον υπέρτατο προορισμό του. Ήταν πια πεπεισμένος ότι θα έπρεπε να διδαχτεί τον τρόπο από εκείνους που τον είχαν ήδη προσεγγίσει. Έπειτα να ακολουθήσει κατά γράμμα τη «συνταγή» τους.

Με αυτές τις σκέψεις μπήκε στην περιλαμβρη αίθουσα του Μουσείου του Λούβρου, η οποία είχε παραχωρηθεί ειδικά για την περίπτωση. Ο μεγαλόπρεπος χώρος, με τον πελώριο, κρυστάλλινο

πολυέλαιο, τους εκατοντάδες κομψοντυμένους ανθρώπους, τις κάμερες, τα φώτα και τα πιο σημαντικά ζωγραφικά έργα της εποχής μας, συνθέτετε ένα πολυτελές σκηνικό που θάμπωνε τους μη μυημένους.

«Κύριε Κάραλη, καλώς ήρθατε. Σας ευχαριστώ πολύ που μου κάνατε την τιμή να παραστείτε», τον υποδέχτηκε εγκάρδια ο Μπερνάρ.

«Αστειεύεστε; Δική μου η τιμή!» είπε ο Μαρτίνος, που ένωσε την καρδιά του να χτυπάει σε αλλόκοτους ρυθμούς, λες και ετοιμαζόταν να ξεπηδήσει από το στήθος του.

«Το ταξίδι σας ήταν άνετο;»

«Φυσικά. Φροντίσατε, άλλωστε, γι' αυτό με κάθε δυνατό τρόπο. Σας είμαι ευγνώμων», απάντησε ο Μαρτίνος, και ένα ειλικρινές χαμόγελο ζωγραφίστηκε στον καμβά του προσώπου του.

Τώρα οι δυο τους περπατούσαν προς ένα πιο απόμερο σημείο της αίθουσας, μακριά από το βουπό.

Ο εξηνταοκτάχρονος ζωγράφος, ψηλόλιγνος, με ρυτιδιασμένο πρόσωπο –περισσότερο απ' ό,τι θα περίμενε κάποιος για έναν άντρα της ηλικίας του– και με κατάλευκα μαλλιά πιο πυκνά από εικοσάχρονου, είχε μια αστάθεια στο βάδισμα, που όμως τον έκανε να φαίνεται πιο ανθρώπινος. Ήταν ευρέως γνωστό πως μια ανίατη ασθένεια κατέτρωγε το κορμί του και πως δεν του έμενε ακόμα πολύς χρόνος. Ωστόσο, όπως δήλωνε στις συνεντεύξεις του, είχε αποφασίσει να αξιοποιήσει κάθε δευτερόλεπτο. Οι φήμες έλεγαν πως στη ζωή του είχε περάσει μεγάλους κινδύνους και ακόμα μεγαλύτερες συγκινήσεις. Άλλωστε, αυτά πάνε συχνά μαζί.

Δίπλα του, ο Μαρτίνος Κάραλης, τριάντα πέντε χρόνων, έδειχνε σχετικά κοντός. Είχε μαύρα μαλλιά, με υποψία γκριζων κροτάφων, και η δεξιά χωρίστρα του έμοιαζε άθραυστη. Πάντα καλοβαλμένος

και κόντρα ξυρισμένος, εξέπεμπε μια καθαρότητα που συνέβαλλε καθοριστικά στη δημόσια εικόνα του. Οι λείες γωνίες του προσώπου του και η καταδεκτικότητα του τον έκαναν εύκολα συμπαθή.

«Θέλω να σας ρωτήσω τόσα πράγματα, αλλά δεν ξέρω από πού να ξεκινήσω», είπε διστακτικά, σπάζοντας τη σιωπή.

«Τι λέτε να ξεκινήσετε από την αρχή;» τον προέτρεψε χαμογελώντας ο Μπερνάρ.

«Μη με παρεξηγήσετε, αλλά θα ήθελα να μάθω γιατί με καλέσατε. Δηλαδή, γιατί εμένα;»

«Επειδή χάρη σ' εσένα –επίτρεψέ μου τον ενικό– βρισκόμαστε σήμερα τόσο άνθρωποι εδώ. Διαφορετικά θα ήμαστε κλεισμένοι στα σπίτια μας, σε μόνιμη καραντίνα, ή θα περιμέναμε τη σειρά μας να πεθάνουμε σε κάποιο νοσοκομείο».

«Αντιλαμβάνομαι ότι είστε ενήμερος για τη δουλειά μου στην Αφρική. Μα πώς;» ρώτησε έκπληκτος ο Μαρτίνος.

«Ήρθε η ώρα να τη μάθουν περισσότεροι. Είναι τόσο πλούσιο το ερευνητικό σου έργο. Και τόσο εντυπωσιακό αυτό που καταφέρατε εσύ και η ομάδα σου. Σώσατε τον πλανήτη, το έχεις συνειδητοποιήσει;»

«Νομίζω πως υπερβάλλετε».

«Υπερβάλλω; Καθόλου. Πριν από μερικούς μήνες, γιατρέ, ταξιδέψατε στην Μποτσουάνα. Είχε εμφανιστεί ένας νέος ιός με πρωτόγνωρη μεταδοτικότητα και ενενήντα τοις εκατό ποσοστό θνησιμότητας. Όχι μόνο πήγατε εκεί με αυταπάρηση, αλλά πετύχατε και να σταματήσετε την εξάπλωση του πιο θανατηφόρου ιού στην ιστορία της ανθρωπότητας. Τα λέω σωστά;»

«Μα πώς γνωρίζετε τόσες λεπτομέρειες; Κρατήθηκαν απόρρητες για να μη δημιουργηθεί πανικός σε παγκόσμιο επίπεδο και καταρρεύσουν οι αγορές».

«Έχει και συνέχεια. Όλα έδειχναν, Μαρτίνε, ότι αυτός ο ιός θα προκαλούσε πανδημία. Ο Covid-19 θεωρούνταν σιναχάκι μπροστά του. Η παγκόσμια εμπειρία από την αντιμετώπισή του, όμως, κίνησε τάχιστα τις διαδικασίες».

«Κύριε Μπερνάρ, δεν ξέρω τι να πω».

«Ξέρω τι να πω εγώ, όμως. Εσύ και η ομάδα σου συλλέξατε δεδομένα, μελετήσατε φορείς, εξετάσατε ασθενείς και νεκρούς κι έπειτα ανακαλύψατε σε ελάχιστο χρόνο τη μοναδική αποτελεσματική θεραπεία για τον Track-23, όπως τον ονομάσατε. Η άμεση και μαζική εφαρμογή της "σκότωση" τον ιό και εξάλειψε κάθε πιθανότητα περαιτέρω διασποράς του. Σ' εσένα, γιατρέ, και στους συνεργάτες σου οφείλουμε όχι μόνο το ζην, αλλά το ευ ζην μας. Τι να την κάνεις μια ζωή που τίθεται σε παύση για να μην τελειώσει;»

Τα μάτια του Μαρτίνου πλημμύρισαν. Η περηφάνια του, όμως, διασώθηκε, καθώς κανένα δάκρυ δεν κατάφερε να διαπεράσει το φράγμα που δημιουργούσαν οι βλεφαρίδες.

«Υποθέτω ότι τώρα έλαβες απάντηση στο γιατί σε κάλεσα. Έπρεπε οπωσδήποτε να σε γνωρίσω. Θέλεις, όμως, κάτι άλλο να με ρωτήσεις;»

«Ναι, δηλαδή...» κόμπιασε αρχικά.

«Μίλα ελεύθερα».

«Εντάξει», ξεθάρρεψε ο Μαρτίνος. «Να, τα έχετε όλα. Χρήματα, αναγνώριση, δύναμη, επιτυχία. Σας αγαπούν όλοι. Μέσα από την τέχνη σας, ειδικά με τον τελευταίο σας πίνακα, έχετε αγγίξει εκατομμύρια ανθρώπους. Πώς τα καταφέρατε;»

Ο ζωγράφος τον κοίταξε σαν να περίμενε την ερώτηση ή σαν να ήθελε να την ακούσει. «Έχω βρει την Αλήθεια μέσα μου», απάντησε με μια ανάσα.

«Ποια;»

«Την Αλήθεια μέσα μου. Εκείνος που την ανακαλύπτει όχι μόνο σκεύει επίδραση σε άλλους, αλλά είναι και πραγματικά ευτυχισμένος».

«Και πώς μπορέσατε να την ανακαλύψετε;»

«Πριν χρόνια επισκέφθηκα το Νησί του Ανθρώπου».

«Εννοείτε το Isle of Man, που βρίσκεται, αν δεν κάνω λάθος, στην Ιρλανδική Θάλασσα;»

«Όχι, Μαρτίνε. Εννοώ το Νησί του Ανθρώπου».

«Δεν το έχω ξανακούσει. Τι έχει εκεί; Σχολή εκμάθησης της Αλήθειας;» είπε μεταξύ σοβαρού και αστείου.

«Κάτι τέτοιο».

«Διαδικτυακά μαθήματα κάνουν;»

Ο Μπερνάρ γέλασε. «Όχι. Πρέπει να πας εκεί για να λάβεις αυτή τη γνώση». Ο ζωγράφος πλησίασε τον Μαρτίνο, τον έπιασε από τον ώμο, ανασήκωσε τα φρύδια, πρόταξε το πιγούνι και τον κοίταξε κατάματα. «Άλλο είναι, όμως, το σημαντικό».

«Ποιο;»

«Έχεις επιλεχθεί».

«Για ποιο πράγμα; Μα τι προσπαθείτε να μου πείτε;»

«Έχεις επιλεχθεί για να μιλήσεις στην Παγκόσμια Διάσκεψη Ενότητας».

Ο Μαρτίνος σάστισε. Έκανε να πει κάτι, αλλά οι λέξεις σφηνώσαν στον λαιμό του. Η καρδιά του χτυπούσε ακανόνιστα. «Στην...» ψέλλισε.

«Ναι. Στην Παγκόσμια Διάσκεψη Ενότητας. Δεν σου κρύβω ότι ως πρόεδρος της Επιτροπής Υποψηφιοτήτων έβαλα το χεράκι μου. Τελικά καταλήξαμε σ' εσένα. Αύριο θα βγει η επίσημη ανακοίνωση. Ήθελα να σ' το πω νωρίτερα ο ίδιος. Άλλος ένας λόγος γιατί έπρεπε να έρθεις στο Παρίσι».

«Πείτε μου ότι δεν μου κάνετε πλάκα».

«Δεν θα έκανα ποτέ πλάκα για ένα τόσο σοβαρό ζήτημα. Μαρτίνε, είναι η μεγάλη σου ευκαιρία. Η Διάσκεψη γίνεται μία φορά στα τέσσερα χρόνια και κάθε φορά επιλέγεται κάποιος λιγότερο ή περισσότερο γνωστός πολιτικός, επιστήμονας, καλλιτέχνης, φιλόσοφος. Έχεις δίκιο, ο περισσότερος κόσμος δεν γνωρίζει ποιος είσαι και τι έχεις καταφέρει, αλλά αυτό τώρα μπορεί να αλλάξει».

«Έχω χάσει τα λόγια μου. Μα πρόκειται για τεράστια τιμή».

«Είναι. Η συγκεκριμένη ομιλία μεταδίδεται ζωντανά από τα τηλεοπτικά δίκτυα όλου του κόσμου και από το διαδίκτυο. Υπολογίζεται ότι την παρακολουθούν τέσσερα δισεκατομμύρια άνθρωποι, ο μισός πληθυσμός της Γης. Μπορείς να αποκτήσεις απροσμέτρητη επιρροή. Αν αξιοποιήσεις την ευκαιρία, φυσικά».

«Δεν ξέρω τι να πω», μουρμούρισε μέσα από τα δόντια ο Μαρτίνος. Τα δάχτυλά του έτρεμαν ανεξέλεγκτα. Έσφιξε τα χέρια του σε γροθιές για να τα σταματήσει.

«Δεν θέλω να σε αγχώσω, αλλά δεν σου μένει πολύς χρόνος για να προετοιμαστείς. Πρέπει να βιαστείς. Έχεις περίπου έναν μήνα».

«Τόσο σύντομα είναι η Διάσκεψη; Δεν το είχα συνειδητοποιήσει».

«Ναι. Παραδοσιακά, ο ομιλητής το μαθαίνει έναν μήνα πριν. Το σημαντικό είναι ότι επιλέχθηκες. Αυτή την ευκαιρία, όμως, θα την αξιοποιήσεις μονάχα αν έρθεις σε επαφή με την Αλήθεια μέσα σου».

«Δεν καταλαβαίνω ακριβώς τι εννοείτε, αλλά νομίζω ότι κι εγώ αυτό θέλω».

«Αυτό θέλουν ακόμα κι εκείνοι που δεν γνωρίζουν ότι αυτό θέλουν». Ο ζωγράφος έκανε μια παύση, χαμήλωσε τον τόνο της φωνής του. «Μαρτίνε, αν μπορούσες να δώσεις απάντηση σε ένα μονάχα ερώτημα, το πιο σημαντικό για εσένα, ποιο θα ήταν αυτό;»

Ο Μαρτίνος απάντησε ακαριαία:

«Πώς θα κερδίσω την αγάπη των άλλων».

«Πώς θα κερδίσεις την αγάπη των άλλων;» επανέλαβε ο Μπερνάρ, προσπαθώντας να συλλάβει τη σκέψη αυτή στην ολότητά της.

«Ναι, ακριβώς. Πρόσφατα συνειδητοποίησα πως αυτό είναι το πιο κρίσιμο ερώτημα από καταβολής κόσμου».

«Και όχι το “από πού ερχόμαστε” ή το “πού πάμε μετά θάνατον”;» αντέτεινε ο Μπερνάρ.

«Έχετε δίκιο. Είναι κι αυτά σημαντικά. Το δικό μου ερώτημα, όμως, αφορά την καθημερινότητά μας. Διαμορφώνει κάθε λεπτό της ζωής μας στη Γη, αφού σχετίζεται μ' εκείνους με τους οποίους τη μοιραζόμαστε. Τους συνανθρώπους μας. Επηρεάζει το σήμερα, το αύριο, το μεθαύριο πάνω σε αυτόν τον πλανήτη. Από τη στιγμή που γεννιόμαστε και γαντζωνόμαστε σε ένα βυζί, μέχρι τη μέρα που αφήνουμε την τελευταία μας πνοή, ένα πράγμα ψάχνουμε. Αγάπη». Ο Μαρτίνος τον κοίταξε εξομολογητικά. «Κύριε Μπερνάρ, αν ξέρω ότι οι άλλοι με αγαπούν, δεν θα φοβάμαι πια».

Τώρα μιλούσε πιο άνετα και με περισσότερη ειλικρίνεια, χωρίς να σκέφτεται πώς θα εκλάβει ο ζωγράφος τα λεγόμενά του.

«Έχω καταφέρει να με αποδεχτεί η επιστημονική κοινότητα, όχι όμως ένα ευρύτερο κοινό. Κι αυτό γιατί κάποιοι πολιτικοί σε παγκόσμιο επίπεδο δεν επέτρεψαν στον κόσμο να μάθει τι ακριβώς έκανα στην Αφρική. Η πρόφαση γνωστή. Για να μη δημιουργηθεί πανικός. Δεν ξέρω, ίσως αυτό να ήταν το σωστό. Από την άλλη, δεν είχαν δικαίωμα οι άνθρωποι να γνωρίζουν; Ξέρετε, αγαπώ πολύ την ιατρική, μα έπειτα από αυτό το γεγονός συνειδητοποίησα ότι πραγματικά επιδραστικός μπορεί να γίνει κάποιος μόνο μέσα από την πολιτική».

«Γι' αυτό ασχολήθηκες με τα κοινά;»

«Ναι. Όταν μου ζητήθηκε να αναλάβω υπουργός Υγείας της

Ελλάδας, δεν το σκέφτηκα δεύτερη φορά. Φοβάμαι, όμως, ότι δεν θα τα καταφέρω. Τι σχέση έχω εγώ με όλα αυτά; Τρέμω στην ιδέα να με συνδέσει ο κόσμος με τα στερεότυπα που υπάρχουν για τους πολιτικούς. Φοβάμαι ότι οι συμπατριώτες μου δεν θα με αγαπήσουν ποτέ. Δεν το δείχνω, αλλά είναι στιγμές που ο φόβος της αποτυχίας πραγματικά με κατακλύζει. Είναι τόσο δύσκολο όλο αυτό».

«Το δύσκολο είναι να έρθεις σε επαφή με την Αλήθεια. Αν τα καταφέρεις, θα είσαι σε θέση να πραγματώσεις οτιδήποτε θελήσεις. Θα βρεις απαντήσεις σε όλα τα ερωτήματα και, το σημαντικότερο, θα ελευθερωθείς από κάθε φόβο».

«Άντε, πάλι, αυτή η Αλήθεια!» αναφώνησε ο Μαρτίνος. «Δηλαδή, εσείς τη γνωρίζετε; Γι' αυτό γίνετε ο πιο επιδραστικός άνθρωπος στον πλανήτη;»

«Μπορείς να το πεις κι έτσι».

«Μισό λεπτό. Πώς σχετίζεται η όποια Αλήθεια με την "Κουκκίδα", το αριστούργημά σας;»

«Πριν επισκεφθεί κάποιος το Νησί του Ανθρώπου πρέπει να έχει ένα ερώτημα κατά νου. Το πιο σημαντικό για εκείνον».

«Το δικό σας ποιο ήταν;»

«Εγώ, από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου, αναρωτιόμουν: *Τι ακριβώς είναι αυτό που ονομάζουμε ευτυχία*; Ήξερα ότι αν έβρισκα την απάντηση κι έπειτα κατόρθωνα να την αποτυπώσω με απλό τρόπο, σε έναν καμβά, πολλοί άνθρωποι θα ανταποκρίνονταν».

«Πολλοί άνθρωποι; Ολόκληρος ο πλανήτης θαμπώθηκε από αυτόν τον πίνακα».

«Όχι ακριβώς. Αν το σκεφτείς, θα μπορούσε να τον σκαρώσει κι ένα νήπιο τριών ετών. Πόση τέχνη θέλει ένας κατάμαυρος πίνακας με μια μικροσκοπική λευκή κουκκίδα να αναδύεται στη μέση;

Το μαγικό σε αυτόν είναι η απλότητά του, μα κυρίως το μήνυμα πίσω από το έργο. Αλήθεια, γνωρίζεις τι συμβολίζει;»

«Με αιφνιδιάζετε. Σίγουρα τα συναισθήματα που προκαλεί είναι πρωτόγνωρα. Το γιατί, ίσως και να μην έχει τόσο σημασία».

«Έχει. Ο πίνακας αυτός περιγράφει χωρίς λέξεις μια Αλήθεια που υπάρχει ήδη μέσα σε κάθε ανθρώπινο πλάσμα».

«Δηλαδή;» ρώτησε ο Μαρτίνος, γοητευμένος από την προοπτική να αποκωδικοποιήσει ένα από τα πιο σημαντικά έργα της παγκόσμιας τέχνης.

«Η "Κουκκίδα", Μαρτίνε, μύπησε τον κόσμο σε μια αλλιώτικη, πιο ανθρώπινη ευτυχία, που καταρρίπτει μύθους γύρω από την έννοιά της. Ήθελα να αναδείξω την εξής ιδέα: ευτυχία δεν είναι η μόνιμη χαρά. Μπορεί, όμως, να είναι μόνιμη κατάσταση».

«Κύριε Μπερνάρ, πώς είναι δυνατόν να είναι μόνιμη και μη μόνιμη ταυτόχρονα;»

«Μιας και τα δίπολα κυβερνούν τον κόσμο, χωρίς το μαύρο, το λευκό είναι ένα ακόμα μονότονο χρώμα. Στην ίδια λογική, δεν αντιλαμβανόμαστε τον Παράδεισο χωρίς μια Κόλαση να τον απειλεί. Η Κόλαση, για την ακρίβεια, κάνει ακόμα κι έναν απλό κήπο να φαντάζει παραδεισένιος. Χωρίς το κακό, λοιπόν, δεν υπάρχει το καλό, χωρίς το παλιό, πώς να ξεχωρίσεις το νέο; Χωρίς τη λύπη, πώς να αναγνωρίσεις την αξία της χαράς; Δεν έχεις με τι να τη συγκρίνεις, άρα δεν μπορείς να την εκτιμήσεις. Κι αν η λύπη είναι απαραίτητη για να βιώσουμε χαρά, τότε η λύπη αποτελεί προϋπόθεση της ευτυχίας. Η ευτυχία, λοιπόν, αγαπάει τη λύπη, γιατί εκείνη, μετά λύπης της, τη βοηθάει να αυτοπροσδιοριστεί. Το χιούμορ στη δυσκολία, η ενδυνάμωση μετά από ένα πρόβλημα, να τι είναι η ευτυχία!»

«"Η λύπη αποτελεί προϋπόθεση της ευτυχίας". Τι σπουδαίο! Το πραγματικά εντυπωσιακό είναι ότι με μερικές πινελιές καταφέρατε

να μας δείξετε κάτι που όλοι είχαμε μέσα μας, αλλά δεν μπορούσαμε να εκφράσουμε. Είναι σαν να είχαμε παρεξηγήσει την ευτυχία, κι εσείς μας την ξανασυστήσατε».

«Μαρτίνε, τα αρνητικά συναισθήματα δεν είναι μιάσματα, με μοναδικό σκοπό να μας κάνουν τη ζωή πιο δύσκολη. Ευτυχία σημαίνει "χρηστή διαχείριση της λύπης". Ο συγκεκριμένος πίνακας θυμίζει στον κόσμο πως η ευτυχία μπορεί να είναι μια μόνιμη κατάσταση, αφού μόνιμα μεταβαίνουμε από τη λύπη στη χαρά και από τη χαρά στη λύπη. Ευτυχισμένοι μπορούμε να είμαστε και στο χτύπημα και στην αναποδιά και στο παραστράτημα, ακόμα και στον πόνο».

«Πράγματι», συμφώνησε ενθουσιασμένος ο Μαρτίνος, «κανείς δεν θα μπορούσε να δει τη λευκή κουκκίδα στο έργο αν δεν υπήρχε το μαύρο φόντο. Τι εκπληκτικές σκέψεις και τι υπέροχα απλός τρόπος για να τις αποτυπώσετε στον καμβά!»

«Κατάλαβες τώρα γιατί ο κόσμος λάτρευε αυτό το έργο; Για τον συμβολισμό του».

«Και θέλετε να μου πείτε ότι την ιδέα αυτή την ανακαλύψατε πριν από χρόνια στο Νησί του Ανθρώπου;»

«Στο ταξίδι μου εκεί ανακάλυψα την Αλήθεια μέσα μου. Μόλις συνέβη αυτό, τα πάντα ξεκαθάρισαν. Η απάντηση σε κάθε ερώτηση είναι η Αλήθεια. Είναι το κλειδί που ανοίγει όλες τις πόρτες. Λύνει κάθε γρίφο. Ακόμα κι αυτόν της ευτυχίας. Ακόμα κι αυτόν της επιτυχίας».

«Κι εγώ αυτή την Αλήθεια θέλω να μάθω».

«Την Αλήθεια δεν τη μαθαίνεις. Την ανακαλύπτεις».

«Σε αυτό το μέρος που αναφέρατε;»

«Ναι. Στο Νησί του Ανθρώπου».

«Μα τι συμβαίνει εκεί πέρα, τέλος πάντων;»

«Θα τα μάθεις όλα στην ώρα τους».

«Έστω να μου πείτε πού βρίσκεται».

«Δεν υπάρχει στον χάρτη».

«Ορίστε;»

«Δεν θα το βρεις στον χάρτη. Αν, όμως, με εμπιστεύεσαι, μπορώ να σε βοηθήσω να το επισκεφθείς».

«Εννοείται πως σας εμπιστεύομαι. Θα το κάνατε αυτό για εμένα; Κι αν ναι, γιατί;»

«Μισό λεπτό. Για να σε στείλω εκεί πρέπει πρώτα να είμαι σίγουρος πως είσαι ο Κατάλληλος».

«Κατάλληλος για τι πράγμα;»

«Έχεις τα κότσια να αναμετρηθείς με την Αλήθεια, Μαρτίνε;»

«Σας διαβεβαιώ, θα κάνω ό,τι χρειάζεται».

«Σου είπα νωρίτερα πως όσοι κάνουν αυτό το ταξίδι πρέπει να έχουν ένα ερώτημα κατά νου. Το πιο κρίσιμο για εκείνους. Εσύ, να υποθέσω, θέλεις να μάθεις...»

«Θέλω να μάθω πώς θα κερδίσω την αγάπη των άλλων», τον διέκοψε ο Μαρτίνος.

«Γιατί είναι τόσο σημαντικό για εσένα;» ζήτησε διευκρινίσεις ο Μπερνάρ. «Όσοι κατάφεραν να επηρεάζουν τις εξελίξεις σε παγκόσμιο επίπεδο συνήθως έκαναν στον εαυτό τους την ερώτηση "Πώς θα αποκτήσω τεράστια δύναμη και εξουσία;"»

«Ναι. Και αρκετοί το πέτυχαν, αλλά μέχρι εκεί. Δεν άφησαν τίποτα αξιοπρόσεκτο πίσω τους. Κι αυτό γιατί έκαναν τη λάθος ερώτηση, κύριε Μπερνάρ».

«Τι πιστεύεις ότι θα έπρεπε να ρωτούν;»

«Πώς θα κερδίσω την αγάπη των άλλων», επανέλαβε emphaticά ο Μαρτίνος.

«Μαρτίνε, στο Νησί του Ανθρώπου θα μπορέσεις –αν, φυσικά, είσαι διατεθειμένος να κάνεις όσα απαιτούνται– να λάβεις τη γνώση

που θα σου επιτρέψει να απαντήσεις σε αυτό το ερώτημα. Το ακόμα πιο ωραίο είναι ότι στην Παγκόσμια Διάσκεψη Ενότητας θα δοκιμάσεις την αποτελεσματικότητα αυτής της γνώσης. Να κάνεις –γιατί όχι;– τέσσερα δισεκατομμύρια ανθρώπους να σε λατρέψουν».

Ο Μαρτίνος βρέθηκε ξαφνικά αντιμέτωπος με την μεγαλύτερη πρόκληση της ζωής του. Εκστασιάστηκε στην προοπτική του αγνώστου. Την ίδια στιγμή, ο φόβος έκανε την εμφάνισή του. Πέρασε από το στομάχι του, το έδωσε διπλό κόμπο και στρατοπέδευσε στον λαιμό του. Ξεροκατάπие.

«Καταλαβαίνεις ότι μπορείς να αλλάξεις εντελώς τις ισορροπίες παγκοσμίως;» συνέχισε ο Μπερνάρ.

«Τις ισορροπίες; Ποιες ισορροπίες; Πώς;»

«Σου έχω εμπιστοσύνη ότι θα κάνεις αυτό που πρέπει».

«Τι πρέπει να κάνω ακριβώς;»

«Αυτό θα το ανακαλύψεις εσύ στ...»

«Ξέρω», τον διέκοψε ο Μαρτίνος, «στο Νησί του Ανθρώπου, όπου θα έρθω σε επαφή με την Αλήθεια μέσα μου. Αν το καταφέρω αυτό, θα μπορέσω να απαντήσω στην ερώτηση “Πώς θα κερδίσω την αγάπη των άλλων;”» Για πρώτη φορά αναρωτήθηκε για τα πραγματικά κίνητρα του Πασκάλ Μπερνάρ. Τι ήθελε ακριβώς από εκείνον; Ποιος ήταν στ’ αλήθεια; Και γιατί ασχολιόταν τόσο μαζί του; Αποφάσισε να τον ρωτήσει. «Γιατί μου τα λέτε όλα αυτά;»

«Μαρτίνε μου, δεν παίρνω πια χαρά, όσο κι αν σου φαίνεται παράξενο, από...» Έδειξε τον κόσμο στο βάθος της αίθουσας που θαύμαζε τα έργα του. «Η πολυτέλεια, η αναγνώριση, τα χρήματα ποσώς με ενδιαφέρουν».

Μα πώς είναι δυνατόν, σκέφτηκε ο Μαρτίνος, να μην τον ενδιαφέρουν όσα εγώ και εκατομμύρια άλλοι θα δίνουμε ίσως τη ζωή μας για να αποκτήσουμε;

«Αυτό που απολαμβάνω πλέον είναι η καθοδήγηση νέων όπως εσύ. Αυτή θα ήθελα να είναι μία από τις παρακαταθήκες μου. Να με θυμούνται ως τον άνθρωπο που ανέδειξε τους νέους, ως τον μέντορα εκείνων που επέδρασαν καταλυτικά στον πλανήτη, που κατόρθωσαν όσα δεν μπόρεσα εγώ».

«Υπάρχει κάτι που δεν μπορέσατε εσείς;»

«Ναι, υπάρχει. Αυτό που θα δημιουργήσεις εσύ. Κι αν επιτύχεις, έστω με τη δική μου υποστήριξη, θα τα καταφέρω κι εγώ μαζί σου».

«Μα για ποιο πράγμα μιλάτε;»

«Στο Νησί του Ανθρώπου, εκεί θα καταλάβεις περισσότερα. Όταν φτάσεις, θα συναντήσεις συγκεκριμένους ανθρώπους. Πρέπει να τους εμπιστευτείς. Είναι ο μόνος τρόπος για να ανακαλύψεις τη δική σου Αλήθεια. Το ερώτημα είναι αν πραγματικά το θέλεις. Η βαθιά επιθυμία είναι η πρώτη προϋπόθεση για να κάνεις συνειδητοποιήσεις που θα αλλάξουν τη δική σου ζωή και τη ζωή άλλων ανθρώπων».

«Το θέλω», ξεστόμισε ο Μαρτίνος χωρίς να το πολυσκεφτεί. Ήταν μπερδεμένος. Ο ενθουσιασμός και ο φόβος, η αδημονία και η ανησυχία ανακατεύονταν μέσα του και δημιουργούσαν εκρηκτικούς συνδυασμούς. Κάτι, όμως, τον ωθούσε να ακολουθήσει τον δρόμο που χάραζε ο Μπερνάρ.

«Το αν είσαι πραγματικά ικανός να γίνεις κοινωνός αυτής της γνώσης θα το κρίνουν εκείνοι».

Ο Μαρτίνος για μια στιγμή λιγοψύχησε. Σκέφτηκε ότι όλα αυτά είναι βλακείες. Ότι κάτι ενδιαφέρον θα έβρισκε να πει στην Παγκόσμια Διάσκεψη Ενότητας, ακόμα κι αν δεν επισκεπτόταν το Νησί του Ανθρώπου. Το τελευταίο που χρειαζόταν τώρα ήταν ένα ταξίδι σε απροσδιόριστο προορισμό, όπου ενδεχομένως ένα μάτσο άγνωστοι να του αρνιούνταν την πρόσβαση σε μια γνώση αμφίβολης αξίας.